



מ"ת 59011/05/18 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל, שלוחת תביעות נצרת צפון נגד פארס מרואת

בית משפט השלום בנצרת

מ"ת 59011-05-18 מדינת ישראל נ' מרואת(עציר)
תיק חיצוני:

בפני המבקשת	כבוד השופט דניאל קירס
נגד המשיב	מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל שלוחת תביעות נצרת צפון עו"ד נועה מלול
	פארס מרואת (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד יוסף חזאם

החלטה

1. בפני בקשה לעצור את המשיב (להלן: **הנאשם**) עד לתום ההליכים נגדו.

2. בכתב האישום נטען כי ביום 20.5.2018 בשעה 23:14 או בסמוך לכך, שעה שהנאשם חזר לבית מגוריו כשהוא נוהג ברכבו, פנה אל ס"א יליד 2001 וביקש שיזיז את רכבו על מנת שהנאשם יוכל לעבור עם רכבו ולהגיע לביתו, והקטין עשה כן. נטען, כי באותו מעמד ונסיבות היו חילופי דברים בין הנאשם לבין הקטין, במהלכם איים הנאשם על הקטין בכך שאמר לו "למה א [בן דודו של הקטין] מסתכל עלי, אני סוחר נשק, הרגתי כבר שני אנשים וא יהיה השלישי" וזאת בכוונה להפחידו ולהקניטו. על-פי הנטען, לאחר שהנאשם נכנס לביתו, ניגשו הקטין, ואחיו א וב וט ב (להלן: **המתלוננים**) לביתו של הנאשם, דפקו בדלת וקראו לנאשם לצאת החוצה. נטען כי במעמד זה הצטייד הנאשם בחפץ חד וארוך הנחזה כמברג, החביא את החפץ בגרבו הימנית מתחת למכנסיו ויצא את המתלוננים לחצר. נטען כי המתלוננים דחפו את הנאשם, או אז התכופף הנאשם ושלף מתוך הגרב את החפץ הנחזה כמברג ותקף באמצעותו את הקטין באופן שדקרו ביד ימין וכן פצע את א ב באופן שדקרו בפניו בצד שמאל וביד ימין, ללא הסכמתם. נטען כי מכך נגרם לקטין שפשוף שטחי במרפק שמאל, במרפק ימין ובאמה ימנית ושפשופים דיפוזיים שטחיים, והוא נזקק לחבישה; נטען כי לא נגרם חתך בצד שמאל בפנים באורך 2 ס"מ, והוא נזקק להדבקת הפצע. הנאשם מואשם בפגיעה כשעברין מזוין, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ואיומים.

ראיות לכאורה

3. מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה נגד הנאשם.

4. המתלוננים מסרו בהודעותיהם את הגרסה הנטענת בכתב האישום. תיעוד רפואי בעניינו של א מצביע על חתך בפנים באורך 2 ס"מ; תיעוד רפואי בעניינו של הקטין ס"א מצביע על שפשופים במרפקים ובאמה ימנית ושפשופים עמוד 1



דיפוזיים; ראו גם צילומים של הפציעות בתיק. הסנגור הנכבד טוען לסתירות בגרסאות המתלוננים, וכן כי הם כלל לא סיפרו בתלונותיהם נגד הנאשם, שמי מהם דחף את הנאשם לפני שהנאשם תקף אותם. המתלוננים אכן לא סיפרו על כך בתלונותיהם בתחילת החקירה. אולם הראיות לכאורה נגד הנאשם אינן מבוססות אך על הודעות המתלוננים. המדינה מפנה לסרטוני מצלמות אבטחה בהם, על-פי הנטען, רואים את הנאשם מחזיק בחפץ ארוך. לטענת הסנגור, אין רואים בסרטונים אלה חפץ ארוך אלא טלפון נייד או מפתחות. הנאשם לכאורה זיהה את עצמו בחקירתו בסרטון:

"ש. ספר לי מה אתה רואה?

ת. הם באו לריב איתי אתה ראית עמדו שלושה אנשים בכניסה ודחפו אותי מה אתה רוצה שאני יעשה הם התחילו איתו אני עשיתי הגנה על עצמי

ש. מה החזקת ביד?

ת. אני בחצר שלי הם עמדו מחוץ לשער של הבית שלי רצו להיכנס לבפניו לריב איתי לתת לי מכות מה רצית שאני יעשה

ש. מה היה לך ביד כשהיית בחצר?

ת. לא היה [לי] כלום

ש. אתה בטוח?

ת. כן" (הודעתו מיום 22.5.2018 בשעה 13:17 גיליון 4 ש' 71-80).

דא עקא, בקובץ חוזי 2018-05-20_22-02-14_22-03-27, החל מהשעה 22:07:50, רואים בבירור, בניגוד לטענת הנאשם, שהוא מחזיק בחפץ דק מאד וארוך. רואים כי תחילה הוא אכן החזיק גם במכשיר טלפון נייד, אולם רואים את החפץ דק והארוך לאחר שהוא מוסר את מכשיר הטלפון. אשת הנאשם מסרה בהודעתה כי היא זו שאלה מסר הנאשם את המכשיר הנייד (אינשרה מרואת, 23.5.2018 בשעה 15:52, גיליון 2 ש' 19). כאשר היא נשאלת מה היא רואה היא מדגימה באצבעותיה אורך של חפץ באורך של כ-7 ס"מ "יכול להיות שבעלי פארס תקף אותו וגרם לו שריטות בפנים" (22-23). אשת הנאשם, המופיעה בסרטון בזמן שרואים שיש בידו של הנאשם חפץ ארוך, מסרה תחילה כי מה שרואים ביד שבעלה אינו נראה כמו מברג אלא כמו מפתחות של רכב (30-33), אולם בהמשך היא מאשרת כי זה לא מפתחות של רכב אלא משהו ארוך (ש' 36). בקובץ 2018-05-20_22-05-17_22-11-49, לכאורה רואים כי הנאשם נדחף, ואכן (22:06:15) מתכופף, שולף חפץ ותוקף בחזרה.

5. הסנגור טוען כי אין ראיות לכאורה שכן אף לשיטת כתב האישום, המתלוננים באו אל ביתו, הם תקפו אותו קודם, ועומדת לו הגנת בית המגורים לפי סעיף 134 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. דא עקא, מעבר לכך שהמקום להכריע בטענות הגנה הוא במשפט עצמו (ראו ב"ש (מחוזי נצ') 1424/09 **מדינת ישראל נ' בן סימון** (4.8.2009) ואסמכתאות שם), הרי בענייננו, טענת ההגנה שמעלה הסנגור עומדת בסתירה חזיתית לגרסתה העובדתית הנאשם בחקירתו. שכן, הנאשם אינו טוען בחקירתו אכן החזקתי חפץ חד באמצעותו פצעתי את המתלוננים או מי מהם אלא שהדבר נעשה בהגנה עצמית; גרסתו העובדתית החד משמעית של הנאשם בחקירתו היא שהוא לא החזיק בכל חפץ חד וממילא לא פצע באמצעות כזה.

6. הסנגור טוען להפליה, שכן אף לשיטת כתב האישום, הצד השני לאירוע הוא זה אשר התחיל את האלימות.



הפיזית. עוד טוען הוא כי חומר החקירה מצביע על כך שאגרופן, שייחסו המתלוננים לאחי הנאשם בקטטה שהתפתחה בהמשך לאירוע מושא כתב האישום, דווקא הובא לאירוע על ידם, אולם איש מבין המתלוננים לא נעצר או הועמד לדין. לא מצאתי בהודעות הנאשם זכר לאגרופן ששימש נגדו באירוע. כך או כך, ב-בש"פ 7148/12 **כנאנה נ' מדינת ישראל** (14.10.2012) (להלן: ענין **כנאנה**), עמדה כבוד השופטת **ד' ברק ארז** על שלושה סוגי טענות הגנה מן הצדק בהליך מעצר עד תום ההליכים, כאשר הסוג השני, הרלוונטי לענייננו, עניינו ההשוואה למעורבים לכאורה באותה פרשה, אלא שההפליה הנטענת אינה נוגעת רק לשלב המעצר עד תום ההליכים, אלא נסבה, קודם כול, על ההחלטה הבסיסית בנושא הגשת כתב אישום (פס' 12). נקבע בענין **כנאנה** כי טענת הפליה מהסוג הזה, במקרה הרגיל הדיון במעצר עד תום ההליכים אינו המסגרת המתאימה לבירורה (פס' 27).

עוד העירה שם השופטת **ברק ארז** כי בפרשה שנדונה לפניו, ההבחנה בין החשודים היתה נראית מבוססת לכאורה, למעצר במידה המצדיקה שלא לקבל את טענת ההגנה מן הצדק במסגרת הליך המעצר עד תום ההליכים. אף דברים אלה מתאימים לענייננו. אמנם על-פי כתב האישום בענייננו עצמו ועל-פי חומר הראיות, המתלוננים אמנם באו לביתו של הנאשם, והראשון להפעיל אלימות באירוע מושא ענייננו היה מי מהמתלוננים. אולם, על-פי הראיות לכאורה בתיק, המעשה מצד המתלוננים היה דחיפה, ואילו הנאשם שלף חפץ ארוך ודק מאד, נשק קר אשר הוכן על-ידו מראש, ופצע באמצעותו, ואף זו הבחנה שהיא לכאורה מבוססת.

7. המסקנה מכל האמור לעיל היא, כי המבקשת הצביעה על ראיות לכאורה להוכחת האישום בכתב האישום.

עילת מעצר

8. המדינה טוענת לעילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים). איני נדרש להכריע בשאלה אם נסיבות ענייננו תואמות את ההגדרה בסעיף זה בדבר עבירת אלימות "חמורה" באמצעות נשק קר. אף בהעדר חזקה סטטוטורית, נוכח הראיות לכאורה לא רק לתקיפה באמצעות חפץ חד וארוך אלא אף לאיום ברצח, הנני מוצא כי מתקיימת עילת מעצר בדבר מסוכנות.

חלופת מעצר

9. יש לעצור אדם רק אם אין חלופה שיש בה כדי לאיין את עילות המעצר. הנאשם הגיש העתק הסכם סולחה, נתון שעל-פי הפסיקה, יש בו כדי להפחית ממסוכנות. בענייננו, אין בידי לקבל את חלופת המעצר שהציע הנאשם, קרי - מעצר בית בפיקוח אביו חוסיין מרוואת ודודו עלי מרוואת. אין מוצע כי הדוד יוכל לפקח על הנאשם סביב השעון (ראו פרוטוקול 31.5.2018 ע' 8 ש' 27), ואיני רואה מקום לכך שבית המשפט יסמוך ידו על אבי הנאשם כמפקח. האב נחקר באזהרה במסגרת פרשה זו. הסנגור טוען כי בכך שהאב נחקר אין כדי להפוך אותו למשמורן בלתי מתאים. אולם המתלון א טען כי האב הגיע עם עוד בן שלו, ולכן היה אגרופן ביד ונתן מכה לקטין ס"א, ורק לאחר מכן הפרידו שכנים בין הנצים ולאחר זאת, הגיעה המשטרה (הודעתו 21.5.2018 בשעה 1:20 גליון 1 ש' 14-18). הוא מסר אף כי האב



איים לשרוף את כל השכונה ולהביא עשרת אלפים איש (הודעתו מיום 22.5.2018 בשעה 12:31 גליון 2 ש' 18-19). הקטין טען כי האב תקף אותם (הודעתו מיום 21.5.2018 בשעה 1:45 גליון 1 ש' 14-15). הסנגור טוען כי המשטרה עצמה לא האמינה לטענות אלו של המתלוננים, שכן אין כתב אישום נגד האב. אולם העיקר לענייננו הוא, שהאב שינה את גרסתו בחקירה. תחילה טען כי אשת הנאשם התקשרה אליו, לקח לו חצי שעה להגיע, כאשר הגיע שוטרים היו עם הנאשם, השוטרים שאלו אותו מי הוא, וכאשר הזדהה ביקשו ממנו לעזוב את המקום, "וזה כל מה שהיה" (הודעתו 22.5.2018 בשעה 9:12 גליון 2 ש' 9-1), ולאחר שהשוטרים הלכו הוא ישב עם אביו של אחד הבחורים שהיו מעורבים בקטטה כדי לעשות סולחה (גליון 3 ש' 29-32). לעומת זאת, בחקירתו ביום 23.5.2018 בשעה 11:27 מתאר האב כי כאשר הגיע לנאשם עמד הנאשם עם אשתו "ועוד איזה שני אנשים שלא מכיר אותם", ואין זכר לכך שבאותו שלב הנאשם היה עם שוטרים; האב מוסר כי הוא יצא כדי לדבר עם מישהו ממשפחת ב וראה אנשים מתפרעים ברחוב מול הבית של הנאשם (גליון 2 ש' 16), ואז ישב כדי לעשות סולחה. ועוד: למרות שכבר בחקירתו הראשונה של האב נמסר לו שעולה מחומר החקירה כי בנו פארס תקף אנשים ממשפחת ב, א ב וס-"א, וכי אף נראו על גופם סמני חבלה ונזקקו לטיפול רפואי (הודעתו מיום 22.5.2018 בשעה 9:12, גליון 3 ש' 36-37), טען האב בחקירתו בבית המשפט כמשמורן מוצע כי הוא שמע לראשונה מה מייחסים לנאשם בדיון. כאשר נשאל שוב האב "לפניכן לא ידעת" השיב "הייתי בחקירה, שאלו כמה שאלות והלכתי ולא אמרו מה קרה" (פרוטוקול 31.5.2018 ש' 20-23). לאור כל האמור לעיל, איני רואה מקום ליתן אמון באב כמשמורן של בנו הנאשם בענייננו.

סיכום

10. נוכח דחיית החלופה שהציע הנאשם, הנני מורה על מעצרו שלו עד לתום ההליכים. עם זאת, ככל שתהא בידיו חלופה שיש בה כדי לאיין את עילת המעצר, הוא רשאי לפנות בבקשה לעיון חוזר, גם ללא עילה בדבר חלוף זמן.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשע"ח, 06 יוני 2018, במעמד הצדדים.

דניאל קירס, שופט